

Äldste Quentin L. Cook

i de tolv apostlarnas kворum

Vi följer Jesus Kristus

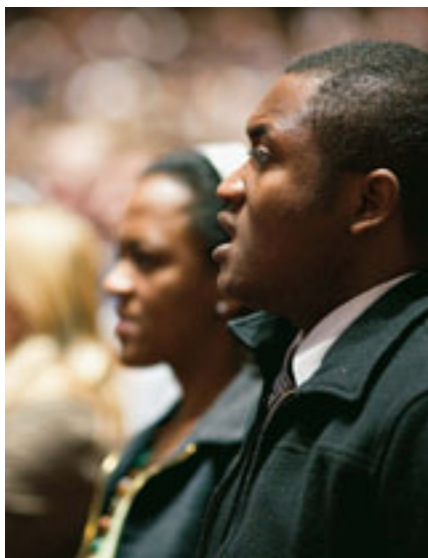
Vi gläds över allt som Frälsaren gjort för oss. Han har gjort det möjligt för oss alla att nå frälsning och uppböjelse.

Det är ett särskilt ansvar att tala på påsksöndagen till sista dagars heliga över hela världen, som älskar vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Den här morgonen firar vi hans seger över döden. Vi gläds åt vår vetskap och känner i hjärtat tacksamhet över Frälsarens villiga försöningsoffer för vår skull. Genom att underkasta sig Faderns vilja vann han den stora segern över döden. Det är den viktigaste händelsen i mänsklighetens historia. Jag uppskattar det här tillfället att tala om att följa Frälsaren.

De två sista dagarna av Frälsarens jordiska verksamhet innan hans korsfästelse är oerhört betydelsefulla och till viss del ofattbara. En stor del av det som styr vår eviga bestämelse inträffade på torsdagen och sedan fredagen,

dagen när Kristus korsfästes. Den sista måltiden, påskmåltiden, som tillreds "till åminnelse av Israels befrielse ur fångenskapen",¹ påbörjades under torsdagskvällen. Förrättningar och lärosatser av stor betydelse instiftades vid den sista måltiden. Jag ska bara nämna tre. För det första införde Frälsaren sakramentet. Han tog bröd, bröt det, bad över det och delade ut det till sina lärjungar med orden: "Detta är min kropp, som utges för er. Gör detta till minne av mig."² Så instiftade han sakramentet. För det andra lade han stor betoning på läran om kärleken som den viktigaste principen. Han lärde: "Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar."³ För det tredje utlovades den Helige Anden till apostlarna genom Kristi förmedling eller ledning, en annan Hjälpare.⁴

Därefter genomförde Frälsaren försönningen. Han tog på sig "människosläktets syndabörda" och "de fasor som Satan ... kunde frammana".⁵ Under den här processen utstod han falska rättegångar och de hemska och tragiska händelser som ledde till hans korsfästelse. Det hela kulminerade i Kristi segerrika uppståndelse på påsksöndagen. Kristus fullgjorde sin heliga mission som Frälsare och Återlösare. Vi kommer att uppstå från döden, vår

ande kommer att återförenas med kroppen. Om vi är värdiga får vi genom hans nåd den härliga möjligheten att återvända till Guds närhet.⁶

Profeten Joseph Smith talade om dessa påskhändelser och sade: ”De fundamentala principerna i vår religion är apostlarnas och profeternas vittnesbörd om Jesus Kristus, att han dog, begravdes och uppstod på den tredje dagen och uppsteg till himlen. Allt annat som tillhör vår religion är endast tillägg till detta.”⁷

Vi gläds åt de oändligt betydelsefulla händelserna i Getsemane och på Golgata, men centrum i vår tro har alltid varit den uppståndne Herren. Frederic Farrar, en engelsk teolog och kristen, vittnade om att den första generationen troende i den ursprungliga kristna kyrkan hyllade Frälsaren som ”den uppståndne, den evige, den förhärligade Messias” och ”tänkte på honom, inte på korset utan på tronen”.⁸

President Gordon B. Hinckley lärde att vårt budskap till världen är att han lever! Kristussymbolen för sista dagars heliga återfinns i ett meningsfullt uttryck för vår tro och vårt sätt att leva efter hans evangelium.⁹

När vi begrundar vad det betyder att vara kristen i dag tänker vi på vad lärjungeskapets stig kan kräva av oss. Jag föreslår att vi begrundar och på rätt sätt försöker efterlikna det

Frälsaren gjorde under sina två sista dagar i dödligheten.

Tänk för det första på hur Frälsaren införde sakramentet. Frälsaren visste vad som skulle hända honom. Hans heliga försoningsoffer, som påbörjades med striden i himlen i föruttilvaron, skulle fullbordas den kvällen och nästa dag. Men trots de prövningar som hans fiender förberedde för honom, finns inte minsta tecken på att han förberedde något försvar mot de osanna anklagelserna. I stället införde Frälsaren sakramentets heliga förrättning bland sina lärjungar. Jag blir djupt berörd när jag tänker på denna heliga händelse. Sakramentsmötet är det allra heligaste av kyrkans möten. Efter sin uppståndelse instiftade Frälsaren sakramentet bland nephiterna.¹⁰ Om vi vill vara hans lärjungar och hängivna medlemmar av hans kyrka måste vi minnas och vörda sakramentet. Det låter var och en av oss att med förkrossat hjärta och botfärdig ande uttrycka vår villighet att följa Frälsaren, omvända oss och bli en helig genom Kristi försoning.¹¹ När vi förnyar vårt dopförbund genom sakramentet ger det oss tillfälle att betyga för Gud att vi är villiga att minnas hans Son och hålla hans bud.¹² Det ökar vår kärlek och vår uppskattning för både Fadern och Sonen.

Frälsaren betonade också kärlek och enighet och förkunnade att vi

skulle kallas hans lärjungar om vi hade kärlek till varandra. Då han gav budet omedelbart innan han skulle utföra den försoning som påverkade evigheten, kräver det vår lydnad. Vi visar vår kärlek till Gud när vi håller hans bud och tjänar hans barn. Vi kan inte till fullo förstå försoningen, men vi kan under vårt liv försöka vara mer kärleksfulla och goda, oavsett de svårigheter vi möter.

Frälsarens uppmaning till sina lärjungar att älska varandra, och det dramatiska och kraftfulla sätt som han lärde ut den principen på vid den sista måltiden, är en av de starkaste och vackraste episoderna ur de sista dagarna i hans jordiska liv.

Han undervisade inte bara om etiskt beteende. Det var Guds Son som vädjade till sina apostlar, och alla lärjungar som skulle komma efter dem, att minnas och följa denna den viktigaste av hans lärdomar. Hur vi relaterar till och interagerar med varandra är ett mått på vår villighet att följa Jesus Kristus.

När vi lyssnar till budskapen under den här konferensen berörs vårt hjärta och vi fattar beslut om och tar fram handlingsplaner på att bli bättre. Men på måndag morgon återvänder vi till jobbet, skolan, grannskapet och till en värld som är orolig på många sätt. Många här i världen är rädda för och arga på varandra. Vi förstår att det kan kännas så, men vi behöver vara hövliga när vi talar med varandra och visa respekt sinsemellan. Det gäller särskilt när vi är oense. Frälsaren lärde oss att vi ska älska också våra ovänner.¹³ De allra flesta av våra medlemmar lyder det här rådet. Men det finns de som tycker att det är viktigare att lufta sin egen ilska och sina övertygelser än att handla som Jesus Kristus levde och

lärde. Jag uppmanar oss alla att inse att hur vi är oense är ett verkligt mått på vilka vi är och om vi verkligen följer Frälsaren. Det är tillbörligt att vara oenig, men det är inte tillbörligt att vara otrevlig. Våld och vandalism är inte lösningen på oenighet. Om vi visar kärlek och respekt även under svåra omständigheter blir vi mer lika Kristus.

Frälsarens löfte om att ge den Helige Anden till apostlarna är av största betydelse för att vi ska förstå den Helige Andens viktiga roll som den tredje medlemmen i gudomen. Den Helige Anden är en person som består av ande, Hjälparen. Han vittnar om Fadern och Sonen, uppenbarar sanningen om allting och helgar dem som omvänder sig och döps. Han kallas löftets Helige Ande och som sådan

bekräftar han att våra rättfärdiga handlingar, förrättningar och förbund har godkänts av Gud.¹⁴ De som beseglas med löftets Helige Ande mottar allt som Fadern har.¹⁵

Vi lever i en bullrig, stridig värld där vi kan titta på eller lyssna på information, musik och allt och ingenting praktiskt taget varje vaken timme. Om vi vill ta emot inspiration från den Helige Anden måste vi ta oss tid att sakta ner, begrunda, be och leva så att vi är värdiga att ta emot och handla efter hans maningar. Vi undviker större misstag när vi lyder hans varningar. Det är vår förmån som medlemmar att ta emot ljus och sanning från honom fram till den fullkomliga dagen.¹⁶

Prövningarna Frälsaren ställdes inför under försoningen i Getsemane

och på korset är ett stort föredöme för oss. Han ställdes inför mental, fysisk och andlig smärta som ligger bortom vår fattningsförmåga. I trädgården bad han till sin Fader och sade: "Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill."¹⁷ Som hans lärjungar upplever vi tider när vi prövas och förföljs orättvist och hånas orättmätigt och möter timliga och andliga stormar av en styrka som tycks oss outhärdliga, och vi upplever bittra bågare som vi ber om att få slippa. Ingen kommer undan livets stormar.

Vi förbereder oss för Frälsarens andra ankomst. Skrifterna klargör att ingen vet när den inträffar. Men skrifterna talar om för oss att det i de sista dagarna, bland de bittra bågarna vi får till lott, kommer att förekomma "jordbävningar på den ena platsen efter den andra"¹⁸ och "havets vågor [som] häver sig över sina bräddar".¹⁹

Förödande jordbävningar och tsunamis har nyligen inträffat på olika platser, däribland Chile, Haiti och Stilla-havsöarna. För några veckor sedan fick presiderande biskopen H. David Burton, äldste Tad R. Callister och jag träffa de heliga som mist släktingar vid den tsunami som drabbade östra Samoa i september förra året. Kapellet var fullt och det blev ett känslolöst möte. Vi fick tillfälle att försäkra de här goda medlemmarna att de tack vare Jesu Kristi försoning kan få återförenas med sina nära och kära som de förlorat.

Stavs-presidenten Sonny Purcell var ute och körde bil när han såg den enorma vågen komma, långt ute till havs. Han tutade och hejdade barn som gående var på väg till skolan och talade om för dem att de måste springa i säkerhet på högre mark så snabbt de

kunde. Barnen gjorde som han sade. Han körde desperat, nådde sin fyraåriga dotter, satte henne i bilen och försökte sedan komma fram till sin mor. Innan han kom fram till henne lyftes hans bil av den väldiga flodvågen och fördes 100 meter bort och fastnade i ett träd. Han skyndade sig att få sin dotter i säkerhet ovanpå bilen och simmade sedan för att rädda sin mor som höll sig fast i en gren på ett träd nära bostaden. Med stor ansträngning simmade han med henne till bilen och säkerheten. Många klarade sig inte lika bra. De hann inte ta sig till tryggheten på högre mark. Många förlorade livet, särskilt unga och äldre.

Vi berättade för de samoanska familjerna att medlemmar över hela världen uttryckt sin kärlek och omsorg och hade bett för dem och bidragit med fasteoffermedel och humanitär hjälp till både medlemmarna och deras grannar. Detsamma gäller medlemmarna och deras grannar i Chile och på Haiti. Vi gör detta för att vi följer Jesus Kristus.

När vi träffade familjerna i Samoa stod betydelsen av att andligen ta sig till högre mark, leva ett bättre liv och hålla sig fast vid frälsande förrättningar mycket klar. Frälsarens föredöme och liv lär oss att andligen undvika de lägre stigar där det världsliga dominerar. När

jag skakade hand med medlemmarna efter vårt möte, sade en syster till mig att hennes familj inte hade besökt templet och att de hade förlorat en dotter. Hon berättade tårögd att deras mål nu var att förbereda sig för templets heliga förrättningar så att de kan vara tillsammans för evigt.

När jag begrundar vad den här systern sade och världens tillstånd i dag, känner jag hur angeläget det är att var och en av oss lyssnar till rådet att ta oss till högre mark — templets tillflykt och eviga beskydd.

Påskdagen den 3 april 1836, en vecka efter invigningen av templet i Kirtland, välsignade de tolv nattvarens sakrament och delade ut det till medlemmarna. Efter mötet och efter högtidlig och tyst bön visade sig Frälsaren i majestät för profeten Joseph och Oliver Cowdery, och genom Mose, Elias och Elia inleddes återställandet av fler av prästadömet nycklar, däribland den heliga beseglingsmakten som förenar familjer genom evigheten.²⁰

Denna påskmorgon gläds vi över allt som Frälsaren gjort för oss. Han har gjort det möjligt för oss alla att nå frälsning och upphöjelse. Men vi måste liksom de samoanska barnen springa så fort vi kan till den högt belägna mark han givit oss så vi kan

känna trygghet och frid.

Ett sätt att göra det på är att följa vår levande profets, president Thomas S. Monsons, undervisning. Han är ett utmärkt exempel på en som följer Frälsaren.

Denna härliga påskmorgon upprepar jag de dyrbara orden som skrevs av Eliza R. Snow, en av återställsens trofasta tjänarinnor:

*Hur underbar, härlig och
fullkomlig var
försoningens storslagna akt,
där rättvisa, kärlek,
barmhärtighet möts
i gudomlig harmoni!*²¹

Jag bär mitt högtidliga apostoliska vittnesbörd om att Jesus Kristus lever och är världens Frälsare och Återlösare. Han har gett oss vägen till sann lycka. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 582.
2. Luk 22:19.
3. Se Joh 13:34–35.
4. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 590–591; se också Joh 14:16–17.
5. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 600–601.
6. Se 2 Nephi 9:6–24.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 49; se också L&F 20:22–25.
8. Frederic W. Farrar, *The Life of Lives—Further Studies in the Life of Christ* (1900), s. 209.
9. Se Gordon B. Hinckley, "Denna härliga påskmorgon", *Nordstjärnan*, jul. 1996, s. 66–68; "Symbolen för vår tro", *Liabona*, apr. 2005, s. 2–6.
10. Se 3 Nephi 18:1–11.
11. Se Mosiah 3:19.
12. Se Mosiah 18:8–10; L&F 20:37, 77–79.
13. Se Matt 5:44.
14. Se L&F 132:7.
15. Se Rom 8:16–17; Ef 1:13–14; L&F 76:51–60.
16. Se L&F 50:24.
17. Matt 26:39.
18. Matt 24:7; Joseph Smith — Matteus 1:29.
19. L&F 88:90.
20. Se L&F 110.
21. "How Great the Wisdom and the Love", *Hymns*, nr. 195.